

Siis ütles Kaarli: „Jah, se hea õppetaja!
ta tulli saggedaste mele kõi, lugges ja pal-
lus meiega seltsis Jummalat. Temma ütles
mulle ka, et ma wägga haige pean ollema,
et ma kül pean surema, ja mul on wägga
hea meel, et ta mulle tõi on rõõm, sest em-
ma ütles ikka, et ma terweks piddin sama,
ja ommeti olin ma ühhesuggune haige. Õp-
petaja aitab mind surma wasto walmistada
ja rõõm minnoga ni kannaste ja armsaste.
Oh, Lawet, kui hea on Jummal iggaühhe
wasto! — ka minno waese lapse wasto!“ —

Lawet olli seggaseks sanud, tahtis laps-
kessele, kes teadmatta temma juhatajaks ja
maenitsejaks olli sanud, wasto rõõmisse san-
nad rõõmida, agga — tohter tulli tuppa. La-
weti jut jäi rõõmatta, ta wõttis lua, läks
omma paika ammetisse. Agga kui ta püh-
kis, siis seisis ikka weikesse Kaarli rõõm-
tand näggo ta silma ees, ja ta waikne heäl
olli ta rõõm, mis ütles: „Oh kui hea on
Jummal iggaühhe wasto! ka minno waese
lapse wasto!“

Ei tea, ehk se ei olnud ommeti õige, kui
ma rikkaste luggo ja põlwe heaks piddasin.
Mis annab selle lapskessele sedda kannatust,
sedda rõõm? — Seält tulleswad pissekes-
sed lapsed, towad wanna Lawetile koppika.
Kui need lapsed möda ollid läinud, tulli se
wanna herra, kes ikka rõõmenni olli and-
nud, kui monni teine andja, agga tänna olli
ta üksi, tuikus õiete pitka keppe warral ed-
dasi. Ta olli ni rõõmatand, nago olleks ta
haige olnud, — leina märk olli kübbara peäl.
Jah, Lawet moistis jo ärra, et se noor mees,
kes temma melest kui illus õiete olli, et se
nüüd isä rõõmst ärranõrtsinud. Wanna
Laweti rõõmst jäi se herra seisma; ta sil-
mad ollid nuttust tuhniks läinud, ei näinud
õiete rõõma, mis Lawetile tahtis anda. Pan-
ni wimaks sure rõõma Laweti peo peäle ja
ütles: „Mo poisie rõõmst, — kes sind ei
põlgnud.“ —

Lawet mõtles nüüd sedda, et sel wannal
saksal, kellel kellegist aialikkust warrast pu-
dust polnud, et sellele nüüd keige warra jures